

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd postquam Cyrillus ecclesiæ Hierosolymitanæ gubernacula post
Maximum susceperat, rursus maxima crucis figura pluribus diebus
conspecta est, quæ solem ipsum splendore superabat. Capvt IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

quiquam minimè credibilia videantur, nullius penè negocij erit ab illis, qui ea ipsa exploratè cognita habeant, accuratius perdiscere. Etenim istis multò sunt fortasse admirabiliora narraturi.

Quod Constantius ducto in Ilyrios exercitu Sirmium venit, & de Bretanione & Magnentio, & quòd Constantius ubi Gallum Cæsarem renuntiauerat, illum ad populos orientales amandauit.

CAPVT III.

PER idem ferè tempus, cum Athanasius fuga salutè quæ suisset, Georgius eos qui in Aegypto eius opinioni assentire renuebant, grauius vexauit. Imperator autè bello contra Ilyrios suscepto, venit Sirmium: quo in oppido pactis quibusdam conditionibus, Bretanio illi fit obuiam. Nam militibus, qui eum imperatorè declarauerant, in alteram partem traductis, & solum iam Constantium imperatorè & Augustum esse vociferantibus (vt enim ista fierent tum ab ipso Constantio, tum à suis impense ante laboratum fuerat) Bretannio, vt intellexit proditionem, pronum se abiecit ad pedes Constantij, ab eoque supplex veniam postulauit. Constantius igitur, ablato ei ornatu imperatorio, & purpura, hominis misertus est, vitæque priuatæ degendæ fecit potestatem, & omnia ad victum & cultum necessaria ei ex publico subministrari mandauit: dixitque rem multò accommodatissimam esse ei, vtpore ætate prouectiore, vt de cetero cura imperatoria liberatus, ætatem in otio & tranquillitate ageret. Vbi autem res contra Bretannionem gestæ hunc habuere exitum, Constantius ingentè exercitum, aduersus Magnentium in Italiam misit. Gallum autem consobrinum, cum Cæsarem eum designasset, amandauit in Syriam, vt partes imperij versus Orientem defenderet.

Quòd postquam Cyrillus ecclesiæ Hierosolymitanae gubernacula post Maximum suscepit, rursus maxima crucis figura pluribus diebus conspecta est, quæ solem ipsum splendore superabat.

CAPVT IIII.

K iij Eodem

SOZOMENI HISTOR.

Eodem tempore Cyrillo post Maximum ecclesiā Hierosolymitanā administrāte, signū crucis in cœlo visū est: quod clare admodū resplenduit, nō vt cometes sollet, diffusis radiis, sed luce multa in vnum conferta, valde dēso iubare & perlucido emicuit. Tantū pertinebat in lōgitudinē, quantū est interualli inter Caluarie locū, & montem Oliuarū. Quindecim autē stadia supra locum in cœlo suspensum hæsīt. Latitudo verò lōgitudini proportione respōdit. Quo quidē, velut insigni miraculo, omnes obstruēti: ita vt singuli ædibus, foro & opere, quod quisque forte habebat in manibus, relicto, pariter cum liberis & vxoribus in ecclesiā conuenerint, & vno ore Christū laudibus celebrarint, & deū lætis animis confessi sint. Quæ res ad nostram regionē quoq; perlata, nō mediocriter oēs obstupescit. Nā quanq̄ visio ipsa nō admodū diu cōtinuata est, tamē quia ex oībus (prope dixerim) terræ oris, vt fieri solet, homines vel præcādi, vel loca illa visendi causā Hierosolymā aduenissent, res, quas id tēporis aspexissent, suis indicarunt. Erat etiam imperator de hoc viso certior factus, cū per alios complures nuntios, tū per literas Cyrilli. Dicebatur autē à viris rerū eius generis peritis, hęc visionem diuina quadam prophetiā in sanctis literis quoque præsignificatam fuisse. Quod quidem certe cum ita accidisset, multos cum gentiles, tum ludæos ad fidem Christianam deduxit.

De Photino Sirmii episcopo, & eius hæresi, & Concilio contra eum Sirmii coacto, & tribus fidelibus, & q̄ Photinus post abdicationē renuit venire vocatus, vt q̄ à Basilio Ancyræ episcopo inanis ostentator sui conuictus sit. C. A. P. V.

Svb idē tēpus Photinus ecclesię Sirmij antistes, qui iā Santē hæresis cuiusdā author fuerat, cū imperator ibi præsto esset, palam suam doctrinā asserere non dubitauit. Et quoniā ingenio tum ad bene dicendū, tum ad persuadendum multum valebat, idcirco multos ad suā opinionem traduxit. Qui tametsi affirmavit vnū deum omnipotentem esse, qui proprio verbo condidit vniuersa, tamen quod